

Tuyệt Vọng

Thanh Lan

Tôi lái xe đến đầu đường rồi sau khi nhìn quanh cho chắc ăn, tôi bèn cho xe chạy lên con đường chính rồi nhấn ga cho chiếc xe vù đi. Em cứ nhìn bộ mặt lo lắng của tôi mà nói, “*em thương anh ghê à!*” Chúng tôi chạy lên xa lộ rồi chuyển sang đường số một để đến một vùng bờ biển đẹp mà xưa kia tôi thường đến. Chúng tôi dừng xe nơi một khách sạn lớn tiện nghi nhất khu, tôi vào ghi danh. Tôi thấy một người đàn bà Mỹ đứng nói chuyện gì đó với người tiếp viên, hai người nói mãi không hết chuyện, tôi cứ đứng chờ đến cả đến 15 phút, thật là khó chịu. Đến khi tôi nói tôi muốn mượn phòng thì người tiếp viên lại nói không có phòng cho mượn làm tôi bực mình hết sức. Chúng tôi phải quay xe trở ra, rồi đến một khách sạn thứ hai trông cũng tạm được. Tôi vào ghi tên và lấy chìa khóa phòng. Chúng tôi đi bộ trở ra nơi bờ biển, gió lạnh thổi, em cứ ôm sát tôi cho được ấm. Chúng tôi ra đứng một lúc sát biển, nơi có những tảng đá lớn và tôi ôm em, chúng tôi đứng nhìn sóng vỗ ầm ầm vào bờ, trên những phiến đá, nước biển tung tóe lên tứ phía.

Tôi biết lúc đó em vui, tôi cũng vui như em, chúng tôi sống lại những giây phút xa xưa của tuổi thanh niên, khi tình yêu là tất cả. Giờ đây chúng tôi là hai tình nhân được ở bên nhau, tràn đầy hạnh phúc, để rồi ngày hôm sau em sẽ lên máy bay trở về nhà em, và bao giờ tôi mới lại được gặp lại em nữa. Nhưng tôi bất cần, tôi chỉ cần biết hiện tại, tôi chỉ cần biết là em đang ở bên tôi, chúng tôi yêu nhau, thế là đủ. Ngày mai ra sao, tôi làm sao biết, có điều chắc chắn tôi biết là em sẽ vẫn còn yêu tôi, và những ngày ở bên nhau đây sẽ là kỷ niệm đẹp nhất của hai đứa, kỷ niệm này sẽ đẹp mãi mãi, sẽ ở trong tâm khảm chúng tôi mãi mãi, cho đến khi chúng tôi chết.

Em đã suy nghĩ rất kỹ về chuyện chúng mình, em buồn quá vì anh không muốn tiếp tục liên lạc với em nữa. Không biết anh đã vứt cái phone đi chưa? Đối với em, dù không gặp được anh, nhưng biết tin về anh, nghe tiếng nói của anh cũng đủ làm em ấm lòng. Em cũng đâu có vui gì hơn anh đâu? Em buồn lắm nhưng không biết phải làm sao. Bao giờ em cũng muốn gặp anh, nhưng mỗi lần muốn gặp anh thì em lại bị nightmare về chị. Em không thể lường được chị sẽ làm những gì, chị sẽ phá tan nát gia đình em, bồi nhọ em với tất cả mọi người ở Houston. Làm sao em còn có thể nhìn mặt ai? Em khổ tâm lắm. Anh đã biết hội TV là niềm an ủi tinh thần cho em bao nhiêu năm nay, em quên chuyện buồn gia đình, bản thân, lấy nó làm vui, mà bây giờ vì chị bêu rếu em với mọi người, em đã phải từ bỏ nó. Em đau lòng lắm, không biết anh có hiểu cho em không? Lý do em muốn đi làm xa nhà cũng là vì em muốn những người bạn TV ở Houston quên em đi, cho em được yên ổn một thời gian. Đó là chưa kể con em khóc lóc, năn nỉ em là đừng đi luôn, đừng bỏ nó. Em đã hứa với nó là em không bỏ nó, em đi 1, 2 năm rồi em sẽ về. Em chỉ còn đứa nhỏ là niềm vui cuối cùng, nếu em không biết hy sinh bản thân mình, ham vui gặp anh, rồi chị biết ra sẽ làm tan nát gia đình em, thì em có tội với con em biết chừng nào? Ngày xưa khi coi kịch Lá Sầu Riêng của Kim Cương, em đã khóc nhiều. Không ngờ bây giờ em lại chính là nhân vật trong đó!

Viết cho anh mà em đang khóc đây. Cuộc đời em trời đã bắt là phải cô độc, số tử vi của em đã nói vậy, em có vùng vẫy cách mấy cũng không thể cưỡng lại được số trời. Nếu anh đã quyết định chia tay với em, em cũng xin anh hiểu rằng đó không phải là điều em muốn. Em muốn thương anh mà không được, đành chịu thôi! Dù có xa em, xin anh nhớ một điều là em lúc nào cũng thương và nhớ anh.

I love you.

Thanh Lan